

23. 2. 2006

ID: 38718

Vlastnické právo

Opuštěním věci bez dalšího nedochází k zániku vlastnického práva

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 1254/2003, ze dne 31.3.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání J. D., zastoupeného advokátkou, proti rozsudku Krajského soudu v Brně z 11.2.2003, sp.zn. 20 Co 61/2001, vydanému v právní věci vedené u Okresního soudu v Třebíči pod sp.zn. 4 C 1180/94 (žalobce J. D., zastoupeného advokátkou, proti žalovaným: 1. M. S. a 2. Z. S., zastoupeným advokátkou, o vydání věci podle zákona č. [87/1991](#) Sb.), tak, že zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně z 11.2.2003, sp.zn. 20 Co 61/2001, vydaný v právní věci vedené u Okresního soudu v Třebíči pod sp.zn. 4 C 1180/94 a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu pokračování v řízení o odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Třebíči z 11.12.2000, čj. 4 C 1180/94-140.

Z odůvodnění :

O žalobě původního žalobce J. S., podané u soudu 17.11.1994, domáhajícího se, aby bylo žalovaným uloženo uzavřít s ním dohodu o vydání domu čp. 172 s pozemkem parc. č. 342/1 v T. (o výměře 138 m²), bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v T. z 19.2.1997, čj. 4 C 1180/94-86, kterým bylo žalovaným uloženo uzavřít se žalobcem dohodu o vydání domu čp. 172 v T., ale byl zamítnut žalobní návrh na uložení povinnosti žalovaným uzavřít se žalobcem také dohodu ohledně vydání pozemku parc. č. 342/1 (o výměře 138 m²) v T., v katastrálním území P. Výrokem rozsudku soudu prvního stupně bylo rozhodnuto, že se náhrada nákladů řízení účastníkům tohoto řízení nepřiznává. Žalobci bylo uloženo zaplatit do jednoho měsíce od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Třebíči 2.027 Kč na úhradu zálohovaného znalečného. Také žalovaným bylo uloženo zaplatit v téže lhůtě na účet Okresního soudu v Třebíči 2.027 Kč na úhradu zálohovaného znalečného.

Po vydání uvedeného rozsudku soudu prvního stupně původní žalobce J. S. dne 21.2.1998 zemřel a jeho dědicem ze závěti se stal žalobce J. D.

O odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Třebíči z 19.2.1997, čj. 4 C 1180/94-86, rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem z 8.12.1998, sp.zn. 20 Co 230/97. Tímto rozsudkem odvolacího soudu byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že byl zamítnut i žalobní návrh na uložení povinnosti žalovaným uzavřít se žalobcem dohodu o vydání domu čp. 172 v T. Ve výroku o nákladech řízení mezi účastníky řízení navzájem byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen. Bylo rozhodnuto, že se státu nepřiznává náhrada nákladů řízení, vynaložených na znalečném v řízení u soudu prvního stupně i v řízení odvolacím. Bylo také rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

K dovolání žalovaných Nejvyšší soud rozsudkem z 19.9.2000, 28 Cdo 474/99, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně z 8.12.1998, sp.zn. 20 Co 230/97, i rozsudek Okresního soudu v Třebíči z 19.2.1997, čj. 4 C 1180/94-86. Věc byla vrácena Okresnímu soudu v Třebíči k dalšímu řízení.

Dovolací soud vytykal v odůvodnění svého rozsudku, že v řízení před soudy obou stupňů nebyla jednoznačně objasněna otázka, zda tu šlo o některý z případů (a o který případ) přechodu věci na stát, uvedených v ustanovení § 6 zákona č. [87/1991](#) Sb., případně zda tu šlo o některý jiný případ, který má na zřeteli jiné ustanovení zákona č. [87/1991](#) Sb., jak to zdůrazňuje ustanovení § 3 odst. 1 a § 3 odst. 4 zákona č. [87/1991](#) Sb., případně zda tu šlo o některý z případů, na které pamatuje ustanovení § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 a 2 zákona č. [87/1991](#) Sb. V tomto případě šlo o nárok uplatňovaný osobou rehabilitovanou podle zákona č. [119/1990](#) Sb., o soudní rehabilitaci, ale bylo tu nutno důvodnost nároku vůči žalovaným posoudit podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) a tedy jednoznačně v řízení objasnit, zda ta věc byla žalovanými osobami nabyta od státu v rozporu s tehdy platnými právními předpisy

nebo na základě protiprávního zvýhodnění. Dovolací soud zaujal v odůvodnění svého rozsudku právní názor, že při bezpečném doložení zákonných předpokladů podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 87/1991 Sb., zakotvených kogentně v tomto speciálním právním předpise, není na místě aplikovat ustanovení § 3 občanského zákoníku (o rozporu výkonu práv s dobrými mravy), a poukazoval také na to, jak je třeba v dalším průběhu řízení vykládat i v této právní věci ustanovení vyhlášky č. 128/1984 Sb., jako cenového předpisu, platného v době převodu nemovitostí na žalované smlouvou z 9.8.1986.

V dalším průběhu řízení po zrušovacím rozhodnutí dovolacího soudu vynesl Okresní soud v Třebíči rozsudek z 11.12.2000, čj. 4 C 1180/94-140, jímž uložil žalovaným M. S. a Z. S. uzavřít se žalobcem J. D. dohodu o vydání nemovitosti, zapsané na listu vlastnictví č. 8335 pro katastrální území P. a pro obec T. - dům čp. 172 v T.". Bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Státu nebyla přiznána náhrada zálohovaných nákladů řízení.

V odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně bylo uvedeno, že původní vlastníci nemovitostí, uváděných v žalobě žalobce, byla C. Č., která zemřela 2.7.1972, a v řízení o dědictví po ní (vedeném u bývalého Státního notářství v Třebíči pod sp.zn. D 773/72) se stal jejím dědicem syn J. S. Ten se o uvedené nemovitosti od roku 1972 vůbec nezajímal a pobýval v cizině. Ze strany orgánů státu byl tento majetek pokládán za opuštěný ve smyslu dříve platného ustanovení § 453 odst. 2 občanského zákoníku a soud prvního stupně měl za to, že stát v té době nakládal s uvedenými nemovitostmi po právu jako s věcí opuštěnou; nemovitosti nebyly 10 let užívány, nebyly chráněny a zajištěny a značně zchátraly. Bývalý Městský národní výbor v T. nejprve žádost žalovaných o prodej domu čp. 172 v T. odmítl, ale později je sám kontaktoval a dne 9.8.1986 došlo k uzavření kupní smlouvy a dohody o zřízení práva osobního užívání pozemku, kterými byly nemovitosti (zapsané nyní na listu vlastnictví č. 8335 pro katastrální území P.) převedeny na žalované za 33.662 Kč a 1.324,80 Kč. Soud prvního stupně, který vycházel ze znaleckého posudku, provedeného v tomto řízení, pokládal za doloženo, že žalovaní nabyli nemovitosti za cenu, která byla o 25 % nižší než cena podle tehdy platného cenového předpisu - vyhlášky č. 128/1984 Sb. Podle názoru soudu prvního stupně přešly nemovitosti, uváděné v žalobě žalobce (tj. dům čp. 172 v T. s pozemkem parc. č. 342/1 o výměře 138 m²) na stát podle ustanovení § 6 odst. 2 a § 2 odst. 1 písm. c/ zákona č. 87/1991 Sb. Žalobce pokládal soud prvního stupně za oprávněnou osobu podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., neboť se stal dědicem majetku po J. S. (po němž bylo dědictví projednáváno u Okresního soudu v Třebíči pod sp.zn. D 1028/98), který zemřel 21.2.1998 a který byl dědicem původní vlastnice nemovitostí C. Č., zemřelé 2.7.1972. Ze strany původního žalobce J. S. byla vůči žalovaným učiněna včas výzva k vydání nemovitostí, ale bezvýsledně.

Soud prvního stupně proto žalobě žalobce vyhověl a o nákladech řízení rozhodl s použitím ustanovení § 150 občanského soudního řádu.

O odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Třebíči z 11.12.2000, čj. 4 C 1180/94-140, rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem z 11.2.2003, sp.zn. 20 Co 61/2001. Tímto rozsudkem odvolacího soudu byl uvedený rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že byl zamítnut žalobní návrh žalobce, aby žalovaným bylo uloženo uzavřít se žalobcem dohodu o vydání domu čp. 172 v katastrálním území P., obec T., zapsaného na listu vlastnictví č. 8335 u Katastrálního úřadu v T. Ve výroku o nákladech řízení mezi účastníky řízení navzájem byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žalobci bylo uloženo zaplatit na účet Okresního soudu v Třebíči na náhradu nákladů řízení zálohovaných státem 11.773,90 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

V odůvodnění rozsudku odvolacího soudu bylo uvedeno, že odvolací soud doplnil dokazování revizním znaleckým posudkem i osvědčením o státním občanství žalobce a dospěl k závěru, že odvolání žalovaných je opodstatněno.

Odvolací soud především uváděl, že se v odvolacím řízení zabýval už jen přezkoumáním rozhodnutí soudu prvního stupně týkajícím se vydání domu čp. 172 v T., a to vzhledem k předchozím rozhodnutím soudu a vzhledem k návrhům účastníků řízení, uplatňovaným v řízení o odvolání.

Odvolací soud byl toho názoru, že v daném případě skutečně došlo k zániku práva vlastnického J. S. (původního žalobce v této právní věci) k domu čp. 172 v T., k němuž J. S. nabyt vlastnictví v rámci pozůstalostního řízení po C. Č. dne 1.7.1972. J. S. v té době již pobýval mimo území republiky, přibližně 10 let pak neprojevil o údržbu nemovitostí zájem (třebaže ohledně této domovní nemovitosti mohl kontaktovat zejména Správu pro věci majetkové a devizové), přičemž stavebně technický stav těchto nemovitostí byl žalostný, hyzdily okolí a vytvářely potenciální zdroj nebezpečí (sesuv či zřízení domu), takže tu, podle názoru odvolacího soudu, došlo skutečně k zániku vlastnického práva opuštěním (derelikcí) nemovitých věcí podle ustanovení (dříve platného) § 453 odst. 2 občanského zákoníku (ve znění platném ke dni 21.11.1984); nešlo tu tedy o přechod majetku na stát v důsledku politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody. Podle názoru odvolacího soudu tu není založen důvod

přechodu věci na stát podle ustanovení § 6 odst. 1 ani § 6 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb., a to ani převzetím bez právního důvodu. Odvolací soud shledal sice oprávněným tvrzení žalobce, že J. S. (dědic po původní vlastníci k domu čp. 172 v T. C. Č.), který byl odsouzen k trestu odnětí svobody i k trestu propadnutí majetku v trestním řízení soudním u Okresního soudu v Třebíči pod sp.zn. 1 T 98/70, nemohl, aniž by ohrozil sám sebe nebo své blízké, projevit zájem o výkon vlastnického práva k nemovitosti a nemohl tehdy ani zmocnit k tomuto účelu jinou fyzickou osobu, ale byla tu na jeho straně, podle názoru odvolacího soudu, možnost obrátit se na tehdejší Správu pro věci majetkové a devizové v P. nebo na finanční odbor bývalého Okresního národního výboru v T. ohledně zděděného majetku a to by mu nepřineslo nebezpečí postihu, když v té době žil v cizině, a bylo by to doložením toho, že z jeho strany nešlo o opuštění nemovitosti. Neposoudil proto odvolací soud původního žalobce jako oprávněnou osobu podle zákona č. [87/1991](#) Sb. a také ohledně žalobce J. D. nepokládal odvolací soud za plně osvědčeno jeho právní nástupnictví ohledně majetku po J. S., jako jeho dědice ze závěti ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. [87/1991](#) Sb.

Odvolací soud byl dále i toho názoru, že žalované nelze považovat za povinné osoby ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb. Žalování nabyli dům čp. 172 v T. smlouvou z 9.8.1986 za 33.662 Kč, zatím co podle závěrů dvou znaleckých posudků, provedených v řízení, činila cena domu podle tehdy platných cenových předpisů 44.335 Kč, popřípadě 42.305 Kč. Podle názoru dovolacího soudu tu však přes tento určitý cenový rozdíl šlo „o stav, kdy žalovaným nesvědčí postavení povinných osob, neboť nemovitost byla v době převodu značně devastovaná, nepřístupná a nemohlo být provedeno exaktní vyměření za pomoci sond na tak excelentní odborné úrovni, jako tomu bylo v řízení před odvolacím soudem“.

Odvolací soud proto shledal podmínky pro změnu rozsudku soudu prvního stupně, a to tak, že žaloba žalobce byla zamítnuta i ohledně žalobního návrhu na uložení povinnosti žalovaným uzavřít se žalobcem dohodu o vydání domu čp. 172 v T. Své rozhodnutí o nákladech řízení odůvodnil odvolací soud poukazem na ustanovení § 219, § 224, § 150 a § 148 odst. 1 občanského soudního řádu.

Rozsudek odvolacího soudu byl doručen advokátce, která žalobce v řízení zastupovala, dne 16.4.2003 a dovolání ze strany žalobce bylo podáno u Okresního soudu v Třebíči 26.5.2003, když dovolatel vycházel z poučení daného mu v písemném vyhotovení rozsudku odvolacího soudu, že dovolání tu lze podat do 2 měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

Dovolatel uváděl, že jeho dovolání je přípustné, když směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Jako dovolací důvod uplatňoval, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatel uváděl, že se v tomto občanském soudním řízení domáhal posléze jen vydání domu čp. 172 v T. a nikoli již i pozemku parc. č. 342/1 (o výměře 138 m²) v katastrálním území P.

Dovolatel vyslovoval své přesvědčení, že jeho právní předchůdce J. S. (původní žalobce v této právní věci) i on sám byli a jsou oprávněnými osobami podle ustanovení § 3 odst. 1 a u žalobce J. D. pak podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. a/ zákona č. [87/1991](#) Sb. J. S. vyzval žalované o vydání nemovitostí dopisem z 9.11.1994. Žalované pokládá dovolatel za povinné osoby podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb., když bylo v řízení před soudy obou stupňů prokázáno, že dům čp. 172 v T. nabyli žalovaní za kupní cenu 33.642 Kč, zatím co podle posudku znalce Ing. M. měla tato kupní cena činit 44.335,50 Kč a podle revizního posudku znalce Ing. B. měla kupní cena činit 42.305 Kč, což činilo v případě sjednané kupní ceny ve smlouvě z 9.8.1986 až o 25 % méně, než to odpovídalo ceně podle vyhlášky č. [128/1984](#) Sb. a podle vyhlášky č. [90/1984](#) Sb., o správě národního majetku, bylo možné nabytí nemovité věci z národního majetku jen za cenu podle vyhlášky č. [128/1984](#) Sb. Žalovaní tu tedy byli jako nabyvatelé ze smlouvy z 9.8.1986 zvýhodnění a smlouva o koupi domu byla uzavřena v rozporu s tehdy platnými předpisy.

Dovolatel pokládal za nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem podle dříve platného ustanovení § 453 odst. 2 občanského zákoníku, když toto ustanovení předpokládalo, že vlastník opuštěné věci není znám (což v daném případě rozhodně nebylo) a nemovitost tu byla převedena na stát teprve 22.11.1984 (v důsledku opatření bývalého Okresního národního výboru v T.) a v té době již platilo tehdy nové ustanovení § 453a občanského zákoníku, jež bylo účinné od 1.4.1983 a které se zřejmě na tento případ vztahovalo, jak to má na zřeteli ustanovení § 6 odst. 1 písm. a/ zákona č. [87/1991](#) Sb. Bylo nutné, podle názoru dovolatele, si uvědomit, že trest propadnutí majetku byl J. S. uložen rozsudkem ze 7.7.1970, že teprve poté koupila jeho matka C. Č. dne 31.5.1971 jeho podíl na nemovitosti a J. S. se stal jejím dědicem po smrti C. Č., která zemřela 2.7.1972. Bylo třeba mít, podle názoru dovolatele, na paměti i to, že J. S., jemuž hrozil výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody se nemohl vrátit do vlasti z ciziny, nemohl zděděný majetek užívat a udržovat jej a v tomto smyslu tu ze strany státu bylo ohroženo jeho základní lidské i majetkové právo, jak tato práva mají na zřeteli články 4, 11 a 36 Listiny základních práv a svobod. Nešlo tu o opuštění nějakého

zchátralého nemovitého majetku; i ze zprávy odboru výstavby Městského úřadu v T. ze 14.11.194, založeného ve spise o tomto občanském soudním řízení, vyplývá, že stavebně technický stav domu je dobrý, i když žalovaní po dobu 15 let od koupi domu v něm nebydlili a kromě zajištění vstupních dveří domu nic do této nemovitosti neinvestovali. Žalobce se chce z ciziny (z Austrálie) do domu v T. vrátit a bydlet v něm, jak to slíbil J. S. před jeho smrtí.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 17 zákona č. [30/2000](#) Sb., podle něhož dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu, vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů, se projednají rozhodne se o nich podle těchto dosavadních právních předpisů.

Také v bodu 15 zmíněných přechodných ustanovení zákona č. [30/2000](#) Sb. je uloženo odvolacím soudům projednat odvolání proti rozsudkům soudů prvního stupně, vydaným přede dnem nabytí účinnosti zákona č. [30/2000](#) Sb. (tj. před 1.1.2001), jako tomu bylo i v daném případě, a rozhodnout o těchto odvoláních podle dosavadních právních předpisů (tj. zejména podle ustanovení občanského soudního řádu – zákona č. [99/1963](#) Sb. ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.).

Při posouzení přípustnosti dovolání dovolatele z hlediska včasnosti dovolání bylo nutno vycházet nejen z ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.), ale také z ustanovení § 243c a § 204 odst. 2 téhož právního předpisu, když v daném případě se dovolatel řídil poučením obsaženým v písemném vyhotovení rozsudku odvolacího soudu, které však dovolací soud nepokládá za správné z hlediska již citovaných ustanovení dvanácté části, hlavy první, bodu 15 a 17 zákona č. [30/2000](#) Sb.

Dovolání dovolatele proti měnícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé bylo dovoláním přípustným podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.), podle něhož bylo přípustné dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé.

Dovolatel uplatňoval jako dovolací důvod, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávné právní posouzení věci (§ 241 odst. 3 písm. d/ občanského soudního řádu ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.) může spočívat buď v tom, že soud použije na projednávanou právní věc nesprávný právní předpis anebo si použitý právní předpis nesprávně vyloží (viz k tomu z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek text na str. 13 /45/).

Odvolací soud posoudil v daném případě projednávanou právní věc zejména jmenovitě podle ustanovení (dříve platného) § 453 odst. 2 občanského zákoníku (ve znění před novelizací zákonem č. [509/1991](#) Sb.) a dále podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb.

V dovolacím řízení bylo třeba posoudit, zda se tato uvedená ustanovení na projednávanou právní věc vztahují a zda si je odvolací soud také správně vyložil.

V ustanovení § 453 odst. 2 občanského zákoníku (ve znění před novelizací zákonem č. [509/1991](#) Sb.) bylo stanoveno, že věci opuštěné nebo skryté, jejichž vlastník nebyl znám, připadaly do vlastnictví státu.

Opuštění věci (derelikce) je zpravidla definováno jako právní úkon vyjadřující vůli dosavadního vlastníka nebyt již nadále vlastníkem věci (srov. např. Právní slovník, vydaný nakladatelstvím C.H.Beck v Praze v roce 2001, str. 528), a to na rozdíl od ztráty věci, které je událostí. Je-li opuštění věci právním úkonem (nikoli událostí), potom musí mít také náležitosti stanovené zákonem pro platnost právního úkonu, tedy zejména náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 37 občanského zákoníku (právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný) (srov. k tomu např. to, co bylo v dříve platném ustanovení § 453 odst. 2 občanského zákoníku ve znění před novelizací zákonem č. [509/1991](#) Sb. vykládáno v tehdejších komentářích k občanskému zákoníku, tedy např. v Komentáři k občanskému zákoníku, vydanému v nakladatelství Panorama v Praze v roce 1987, I. svazek, str. 622-623). Opuštění věci jejím vlastníkem zahrnuje tedy nepochybně volní stránku tohoto jednostranného právního úkonu, která musí být bezpečně doložena, přičemž projev vůle tu musí být vykládán ve smyslu ustanovení § 35 občanského zákoníku s uvážením i individuálních zvláštností případu opuštění nejen věci movité, nýbrž dokonce věci nemovité, jako tomu bylo v daném konkrétním případě fyzickou osobou, postiženou trestem odnětí svobody, zdržující se v cizině.

Nemohl se tedy zatím dovolací soud ztotožnit bez dalšího s výkladovým závěrem, že tu „skutečně došlo k zániku vlastnického práva J. S. (dědice původní vlastnice C. Č.), a to opuštěním (derelikcí) podle dříve platného ustanovení § 453 odst. 2 občanského zákoníku ke dni 21.11.1984“, neboť tento závěr není ještě doložen zjištěním a posouzením všech okolností objektivních, ale zejména i subjektivních stránek právního úkonu opuštění věci podle citovaného dříve platného ustanovení uvedeného právního předpisu.

Pokud se dále odvolací soud zabýval (i před předcházející závěr, že „není-li žalobce oprávněnou osobou, nepřichází do úvahy vyhovění návrhu na uzavření dohody o vydání věci žalovanými“) aplikací a výkladem ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb., nemohl dovolací soud ani tento výkladový závěr odvolacího soudu pokládat za doložený všestrannými podklady pro posouzení této aplikační a výkladové otázky, a to s přihlédnutím k tomu, jak je tato otázka vykládána např. ve stanoviskách Nejvyššího soudu.

Ve stanovisku uveřejněném pod č. 16/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek bylo (na str. 50 /128/) vyloženo, že rozpor s tehdy platnými cenovými předpisy je třeba chápat ve smyslu ustanovení § 39 občanského zákoníku (tedy např. i z hlediska souladu s obecně závaznými právními předpisy, mezi něž je třeba zařadit i dříve platnou vyhlášku č. [90/1984](#) Sb., o správě národního majetku, umožňující převod věcí z národního majetku jen za ceny podle cenových předpisů). Cenovými předpisy jsou míněny předpisy (dříve vydávané) o cenách staveb, pozemků, porostů o náhradách za užívání pozemků (jako např. vyhláška č. [128/1984](#) Sb. vyhláška č. [43/1969](#) Sb. a vyhláška č. [73/1964](#) Sb.).

Nemohl proto dovolací soud přesvědčivě shledat nedůvodným námitky žalobce, směřující k tomu, že není plně doloženo správné právní posouzení věci v rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž směřuje dovolání dovolatele.

Neshledal proto dovolací soud, že je správné dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu, jak to má na zřeteli ustanovení § 243b odst. 1 občanského soudního řádu (ve znění před novelizací zákonem č. [30/2000](#) Sb.), a přikročil podle téhož ustanovení ke zrušení rozhodnutí odvolacího soudu a k vrácení věci k dalšímu pokračování v řízení o odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Třebíči z 11.12.2000, čj. 4 C 1180/94-140. V tomto dalším řízení uváží odvolací soud postup podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a/ občanského soudního řádu v zájmu zevrubného a všestranného objasnění otázky, jakým způsobem v daném případě v rozhodném období (25.2.1948 až 1.1.1990) přešel dům čp. 172 v T. na stát (§ 6 odst. 1 a 2 zákona č. [87/1991](#) Sb.) a zda na straně žalovaných jsou dány zákonem stanovenými předpoklady uvedené v ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. [87/1991](#) Sb.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)